Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 8ης Δεκεμβρίου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 2008/48/ΕΚ — Προστασία των καταναλωτών — Καταναλωτική πίστη — Άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι' — Συμφωνίες περί τμηματικών καταβολών — Προθεσμιακή εξόφληση χωρίς επιβαρύνσεις — Άρθρο 3, στοιχείο στ' — Μεσίτες πιστώσεων — Εισπρακτικές εταιρίες που ενεργούν στο όνομα των πιστωτικών φορέων»

Στην υπόθεση C-127/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) με απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Μαρτίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Verein für Konsumenteninformation

κατά

INKO, Inkasso GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, M. Βηλαρά, J. Malenovský, M. Safjan (εισηγητή) και D. Šváby, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Φεβρουαρίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Verein für Konsumenteninformation, εκπροσωπούμενη από τον S. Langer, Rechtsanwalt,

— η INKO, Inkasso GmbH, εκπροσωπούμενη από τον C. Rabl, Rechtsanwalt,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και M. Hellmann, καθώς και από τις J. Kemper και D. Kuon,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Colas και την S. Ghiandoni,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους K. Dieninis και D. Kriaučiūnas, καθώς και από την J. Nasutavičienė,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις S. Grünheid και G. Goddin,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιουλίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2, στοιχείο ι′, και του άρθρου 3, στοιχείο στ′, της οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2008, L 133, σ. 66, και διορθωτικά ΕΕ 2009, L 207, σ. 14, ΕΕ 2010, L 199, σ. 40, και ΕΕ 2011, L 234, σ. 46, και ΕΕ 2015, L 36, σ. 15).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Verein für Konsumenteninformation (ενώσεως πληροφορήσεως των καταναλωτών, στο εξής: ένωση) και της INKO, Inkasso GmbH (στο εξής: Inko) με αντικείμενο την πρακτική της δεύτερης να συνάπτει με καταναλωτές συμφωνίες περί τμηματικών και προθεσμιακών καταβολών των οφειλών, χωρίς να τους έχει παράσχει πληροφορίες πριν από τη σύναψη των συμβάσεων.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Η αιτιολογική σκέψη 24 της οδηγίας 2008/48 έχει ως εξής:

«Ο καταναλωτής θα πρέπει να ενημερώνεται πλήρως πριν να συνάψει τη σύμβαση πίστωσης, είτε συμμετέχει μεσίτης πιστώσεων στην εμπορική προώθηση της πίστωσης είτε όχι. Κατά κανόνα, επομένως, οι απαιτήσεις παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης θα πρέπει, επίσης, να ισχύουν και για τους μεσίτες πιστώσεων. Ωστόσο, εάν οι προμηθευτές των αγαθών και οι πάροχοι των υπηρεσιών ενεργούν στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας ως μεσίτες πιστώσεων, δεν ενδείκνυται να επιβαρύνονται με τη νομική υποχρέωση παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης σύμφωνα με την παρούσα οδηγία. Οι προμηθευτές των αγαθών και οι πάροχοι των υπηρεσιών μπορεί, π.χ., να θεωρείται ότι ενεργούν στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας ως μεσίτες πιστώσεων, εάν η δραστηριότητά τους ως μεσιτών πιστώσεων δεν είναι ο κύριος σκοπός της εμπορικής, επιχειρηματικής ή επαγγελματικής τους δραστηριότητας. Σε αυτές τις περιπτώσεις, επιτυγχάνεται πάλι επαρκές επίπεδο προστασίας των καταναλωτών, δεδομένου ότι ο πιστωτικός φορέας είναι υπεύθυνος για να εξασφαλίζει ότι ο καταναλωτής λαμβάνει πλήρη ενημέρωση πριν από τη σύναψη της σύμβασης, είτε από το μεσίτη, κατόπιν σχετικής συμφωνίας του πιστωτικού φορέα και του μεσίτη, είτε με κάποιο άλλο πρόσφορο τρόπο.»

4 Κατά το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής»:

«1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στις συμβάσεις πίστωσης.

2. Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται [στις]:

[…]

στ) συμβάσεις πίστωσης οι οποίες είναι άτοκες και χωρίς άλλες επιβαρύνσεις καθώς και συμβάσεις πίστωσης δυνάμει των οποίων η πίστωση πρέπει να εξοφληθεί εντός τριών μηνών και για τις οποίες η καταβλητέα επιβάρυνση είναι ασήμαντη·

[…]

ι) συμβάσεις πίστωσης που αφορούν την προθεσμιακή εξόφληση υπάρχουσας οφειλής χωρίς επιβαρύνσεις·

[…]

6. Τα κράτη μέλη δύνανται να ορίζουν ότι μόνο τα άρθρα 1 έως 4, 6, 7, 9, το άρθρο 10 παράγραφος 1, παράγραφος 2 στοιχεία α) έως θ), ιβ) και ιη) και παράγραφος 4, τα άρθρα 11, 13, 16 και τα άρθρα 18 έως 32 εφαρμόζονται σε συμβάσεις πίστωσης που προβλέπουν ότι ο πιστωτικός φορέας και ο καταναλωτής μπορούν να συνάψουν συμφωνία για προθεσμιακή καταβολή ή για τις μεθόδους εξόφλησης της πίστωσης, σε περιπτώσεις στις οποίες ο καταναλωτής έχει ήδη καθυστερήσει την εξόφληση της αρχικής σύμβασης πίστωσης, όταν:

α) τέτοιες ρυθμίσεις θα ήταν πιθανόν να αποτρέψουν την ενδεχόμενη κίνηση νομικών διαδικασιών για την καθυστέρηση αυτή·

β) ο καταναλωτής δεν υπόκειται, με τις ρυθμίσεις αυτές, σε λιγότερο ευνοϊκούς όρους απ' ό,τι με την αρχική σύμβαση πίστωσης.

[…]»

5 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

[…]

β) "πιστωτικός φορέας": κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που χορηγεί ή υπόσχεται να χορηγήσει πίστωση στο πλαίσιο της εμπορικής, επιχειρηματικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας·

γ) "σύμβαση πίστωσης": σύμβαση δυνάμει της οποίας πιστωτικός φορέας χορηγεί ή υπόσχεται να χορηγήσει σε καταναλωτή πίστωση υπό μορφή προθεσμιακής καταβολής, δανείου ή οποιασδήποτε άλλης παρόμοιας χρηματοδοτικής διευκόλυνσης, με εξαίρεση τις συμβάσεις που συνάπτονται για τη συνεχή παροχή υπηρεσιών ή για την προμήθεια αγαθών του ίδιου είδους, σύμφωνα με τις οποίες ο καταναλωτής καταβάλλει με δόσεις το τίμημα για τις εν λόγω υπηρεσίες ή αγαθά κατά τη διάρκεια της παροχής τους·

[…]

στ) "μεσίτης πιστώσεων": φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν ενεργεί ως πιστωτικός φορέας και ο οποίος, στο πλαίσιο της εμπορικής, επιχειρηματικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας, έναντι αμοιβής, η οποία μπορεί να είναι χρηματική ή να έχει οποιαδήποτε άλλη συμφωνηθείσα μορφή οικονομικού ανταλλάγματος:
   i) προτείνει ή προσφέρει συμβάσεις πίστωσης στους καταναλωτές·
   ii) βοηθά τους καταναλωτές αναλαμβάνοντας προπαρασκευαστικές εργασίες, για τη σύναψη συμβάσεων πίστωσης, διαφορετικές από αυτές του σημείου i)· ή
   iii) συνάπτει συμβάσεις πίστωσης με τους καταναλωτές εξ ονόματος του πιστωτικού φορέα·

ζ) “συνολικό κόστος της πίστωσης για τον καταναλωτή”: το σύνολο των επιβαρύνσεων, συμπεριλαμβανομένων των τόκων, των προμηθειών, των φόρων και των κάθε άλλου είδους αμοιβών, που καλείται να πληρώσει ο καταναλωτής για τη σύμβαση πίστωσης και τα οποία γνωρίζει ο πιστωτικός φορέας, πλην των συμβολαιογραφικών δαπανών· τα έξοδα που αφορούν συμπληρωματικές υπηρεσίες σχετικές με τη σύμβαση πίστωσης, ιδίως τα ασφάλιστρα, περιλαμβάνονται επίσης εάν, επιπλέον, η σύναψη της σύμβασης υπηρεσίας είναι υποχρεωτική για την έγκριση της πίστωσης ή για τη χορήγησή της υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις που διαφημίζονται·

η) “συνολικό ποσό πληρωτέο από τον καταναλωτή”: το ποσό του συνολικού ύψους της πίστωσης και το συνολικό κόστος της πίστωσης για τον καταναλωτή·

θ) “συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο”: το συνολικό κόστος της πίστωσης για τον καταναλωτή, εκφραζόμενο ως ετήσιο ποσοστό του συνολικού ποσού της πίστωσης, συμπεριλαμβανομένου, κατά περίπτωση, του κόστους, σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 2·

[…]».

6 Το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/48, το οποίο φέρει τον τίτλο «Παροχή πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης», ορίζει στην παράγραφό του 1 τα εξής:

«Εγκαίρως και προτού δεσμευθεί ο καταναλωτής από οποιαδήποτε σύμβαση πίστωσης ή σχετική προσφορά, ο πιστωτικός φορέας και, κατά περίπτωση, ο μεσίτης πιστώσεων παρέχουν στον καταναλωτή, βάσει των πιστωτικών όρων και προϋποθέσεων που προσφέρει ο πιστωτικός φορέας και, ενδεχομένως, των προτιμήσεων που έχει εκφράσει και των πληροφοριών που έχει παράσχει ο καταναλωτής, τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τη σύγκριση διάφορων προσφορών προκειμένου να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση σχετικά με τη σύναψη σύμβασης πίστωσης. […]»

7 Το άρθρο 6 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απαιτήσεις παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη όσον αφορά ορισμένες συμβάσεις πίστωσης που έχουν τη μορφή δυνατότητας υπερανάληψης και όσον αφορά ορισμένες ειδικές συμβάσεις πίστωσης», προβλέπει στην παράγραφό του 1 τα εξής:

«Εγκαίρως πριν δεσμευθεί ο καταναλωτής από οποιαδήποτε σύμβαση πίστωσης ή από οποιαδήποτε προσφορά σχετική με σύμβαση πίστωσης κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφοι 3, 5 ή 6, ο πιστωτικός φορέας και, κατά περίπτωση, ο μεσίτης πιστώσεων παρέχουν στον καταναλωτή, βάσει των πιστωτικών όρων και προϋποθέσεων που προσφέρει ο πιστωτικός φορέας και, ενδεχομένως, των προτιμήσεων που έχει εκφράσει και των πληροφοριών που έχει παράσχει ο καταναλωτής, τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τη σύγκριση διάφορων προσφορών και τη λήψη τεκμηριωμένης απόφασης σχετικά με τη σύναψη σύμβασης πίστωσης.

[…]»

8 Κατά το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εξαιρέσεις από τις απαιτήσεις προσυμβατικών πληροφοριών»:

«Τα άρθρα 5 και 6 δεν εφαρμόζονται για τους προμηθευτές αγαθών ή υπηρεσιών που διαμεσολαβούν ως μεσίτες πιστώσεων στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας. Τούτο ισχύει με την επιφύλαξη της υποχρέωσης του πιστωτικού φορέα να μεριμνά για την παροχή στον καταναλωτή των πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης που προβλέπουν τα εν λόγω άρθρα.»

9 Κατά το άρθρο 21 της ίδιας οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμένες υποχρεώσεις των μεσιτών πιστώσεων έναντι των καταναλωτών»:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ώστε:

α) ο μεσίτης πιστώσεων αναφέρει, τόσο στις διαφημίσεις του όσο και στα έγγραφα που προορίζονται για τους καταναλωτές, την έκταση των αρμοδιοτήτων του, και ιδίως το εάν συνεργάζεται αποκλειστικά με έναν ή περισσότερους πιστωτικούς φορείς ή εάν εργάζεται ως ανεξάρτητος μεσίτης·

β) το ποσό της αμοιβής που τυχόν πρέπει να καταβάλλει ο καταναλωτής στον μεσίτη πιστώσεων για τις υπηρεσίες του κοινοποιείται στον καταναλωτή και συμφωνείται μεταξύ του καταναλωτή και του μεσίτη πιστώσεων εγγράφως ή επί άλλου σταθερού μέσου πριν από τη σύναψη της πιστωτικής σύμβασης·

γ) το ποσό της αμοιβής που τυχόν πρέπει να καταβάλλει ο καταναλωτής στο μεσίτη πιστώσεων για τις υπηρεσίες του κοινοποιείται από τον μεσίτη πιστώσεων στον πιστωτικό φορέα, προς τον σκοπό του υπολογισμού του συνολικού ετησίου πραγματικού επιτοκίου.»

Το αυστριακό δίκαιο

10 Το άρθρο 6 του Verbraucherkreditgesetz (νόμου περί καταναλωτικής πίστεως), της 20ής Μαΐου 2010 (*BGBl.* I, 28/2010, στο εξής: VKrG), έχει ως εξής:

«1. Εγκαίρως και προτού δεσμευθεί ο καταναλωτής από οποιαδήποτε σύμβαση πιστώσεως ή σχετική προσφορά, ο πιστωτικός φορέας παρέχει στον καταναλωτή, βάσει των πιστωτικών όρων και προϋποθέσεων που προσφέρει ο πιστωτικός φορέας και, ενδεχομένως, των προτιμήσεων που έχει εκφράσει και των πληροφοριών που έχει παράσχει ο καταναλωτής, τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τη σύγκριση διάφορων προσφορών προκειμένου να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση σχετικά με τη σύναψη συμβάσεως πιστώσεως. Οι πληροφορίες αυτές παρέχονται εγγράφως ή επί άλλου σταθερού μέσου και πρέπει, μεταξύ άλλων, να περιλαμβάνουν τα ακόλουθα στοιχεία:

1) τον τύπο της πιστώσεως·

[…]

3) το συνολικό ποσό της πιστώσεως και τους όρους των αναλήψεων·

4) τη διάρκεια της συμβάσεως πιστώσεως·

[…]

7) το συνολικό ετήσιο πραγματικό επιτόκιο και το συνολικό ποσό που πρέπει να πληρώσει ο καταναλωτής, διευκρινιζόμενο με αντιπροσωπευτικό παράδειγμα το οποίο θα αναφέρει όλα τα τεκμήρια που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό του εν λόγω επιτοκίου, σύμφωνα με το άρθρο 27· […]

[…]

8. Οι προβλεπόμενες στα σημεία 1 έως 7 υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών ισχύουν και για τον μεσίτη πιστώσεων, εφόσον δεν πρόκειται για προμηθευτή αγαθών ή υπηρεσιών που ενεργεί ως μεσίτης πιστώσεων στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας και μόνον.»

11 Το άρθρο 25 του VKrG προβλέπει τα εξής:

«1. Οι διατάξεις του τμήματος 2 [...] εφαρμόζονται στις συμβάσεις με τις οποίες ένας επιχειρηματίας παρέχει σε καταναλωτή, έναντι αμοιβής, παράταση της προθεσμίας πληρωμής ή άλλη χρηματοδοτική διευκόλυνση. [...]

2. [...] Η τιμή τοις μετρητοίς καθώς και το αγαθό ή η υπηρεσία πρέπει επίσης να προσδιορίζονται στις παρεχόμενες πριν από τη σύναψη της συμβάσεως πληροφορίες (άρθρο 6, παράγραφος 1) [...].»

12 Κατά το άρθρο 1000, παράγραφος 1, του Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (αστικού κώδικα):

«Εφόσον δεν ισχύει άλλη διάταξη νόμου, το επιτόκιο ανατοκισμού είναι 4 % ετησίως επί των τόκων που οφείλονται εκ του νόμου ή βάσει συμφωνίας χωρίς να καθορίζεται το ύψος τους.»

13 Το άρθρο 1333 του κώδικα αυτού ορίζει τα εξής:

«1. Η ζημία την οποία προξένησε ο οφειλέτης στον πιστωτή του λόγω υπερημερίας εξοφλήσεως χρηματικής απαιτήσεως αποκαθίσταται με την καταβολή των νόμιμων τόκων (άρθρο 1000, παράγραφος 1).

2. Ο πιστωτής μπορεί, εκτός των νόμιμων τόκων, να απαιτήσει την αποκατάσταση και άλλων ζημιών που υπέστη εξ υπαιτιότητας του οφειλέτη, ιδίως δε τα αναγκαία έξοδα για πρόσφορα εξωδικαστικά μέτρα διεκδικήσεως ή εισπράξεως, εφόσον αυτά είναι εύλογα σε σχέση με τη διεκδικούμενη απαίτηση.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

14 Η ένωση έχει, κατ' εφαρμογήν της αυστριακής νομοθεσίας, αρμοδιότητα να εγείρει συλλογικές αγωγές παραλείψεως για την προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών.

15 Η Inko διατηρεί γραφείο εισπράξεως οφειλών. Στο πλαίσιο της δραστηριότητάς της αποστέλλει στους οφειλέτες, για λογαριασμό των πιστωτών, έγγραφα οχλήσεως στα οποία αναφέρει το ύψος της ληξιπρόθεσμης απαιτήσεως, συμπεριλαμβανομένων των δεδουλευμένων τόκων, και τα δικά της έξοδα εισπράξεως. Καλεί δε τους οφειλέτες είτε να εξοφλήσουν την οφειλή τους εντός προθεσμίας τριών ημερών, είτε να συμπληρώσουν και να της αποστείλουν προδιατυπωμένο έντυπο αποδοχής ενός χρονοδιαγράμματος τμηματικής εξοφλήσεως της οφειλής τους. Οι οφειλέτες αναγνωρίζουν, διά συμφωνητικού, την ύπαρξη της απαιτήσεως «πλέον των υπολογιζόμενων έως την εξόφληση τόκων και εξόδων φακέλου». Δεσμεύονται να εξοφλήσουν την οφειλή τους με μηνιαίες τμηματικές καταβολές ορισμένου ύψους, βάσει του εν λόγω χρονοδιαγράμματος, ενώ οι γενόμενες καταβολές καταλογίζονται πρώτα στην προμήθεια της Inko και ακολούθως στο κεφάλαιο και στους τόκους.

16 Η ένωση άσκησε ενώπιον του Handelsgericht Wien (εμποροδικείου της Βιέννης, Αυστρία) αγωγή με αίτημα να απαγορευθεί στην Inko να συνάπτει με τους καταναλωτές συμβάσεις περί προθεσμιακής εξοφλήσεως των οφειλών τους χωρίς να τους έχει προηγουμένως παράσχει τις πληροφορίες που ορίζει το άρθρο 6 του VKrG.

17 Με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, το δικαστήριο αυτό δέχτηκε την αγωγή της ενώσεως.

18 Το Oberlandesgericht Wien (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο της Βιέννης, Αυστρία), κατόπιν εφέσεως που ασκήθηκε ενώπιόν του, μεταρρύθμισε εν μέρει την ανωτέρω απόφαση με απόφαση της 30ής Ιουλίου 2014.

19 Τόσο η ένωση όσο και η Inko άσκησαν αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

20 Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι ένα γραφείο εισπράξεως οφειλών όπως η Inko ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα, για την οποία αμείβεται υπολογίζοντας διάφορες προμήθειες. Προτείνει δε στους οφειλέτες, επ' ονόματι των πιστωτών, τη σύναψη συμφωνιών περί προθεσμιακών ή τμηματικών καταβολών.

21 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο εταιρικός σκοπός της Inko συνίσταται, πρώτον, στην είσπραξη απαιτήσεων. Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν ένα γραφείο εισπράξεως οφειλών όπως η Inko, του οποίου η δραστηριότητα ως μεσίτη πιστώσεων είναι μόνο δευτερεύουσα σε σχέση με τις άλλες επαγγελματικές δραστηριότητες που ασκεί κυρίως, μπορεί να θεωρηθεί «μεσίτης πιστώσεων», κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο στ', της οδηγίας 2008/48.

22 Όσον αφορά τις προβλεπόμενες από την αυστριακή νομοθεσία οικονομικές συνέπειες ενδεχόμενης καθυστερήσεως καταβολής μιας οφειλής, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι ο οφειλέτης υποχρεούται όχι μόνο να καταβάλει τους νόμιμους τόκους με επιτόκιο 4 %, αλλά και να αποκαταστήσει κάθε άλλου είδους ζημίες που υπέστη ο πιστωτής, στις οποίες συγκαταλέγονται και τα έξοδα εισπράξεως της απαιτήσεως στο μέτρο που συνάδουν προς την αρχή της αναλογικότητας.

23 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η ένωση δεν απέδειξε ότι οι τόκοι και τα έξοδα που η Inko καταλόγισε σε βάρος των υπερήμερων δανειοληπτών υπερβαίνουν ποσοτικά τους οφειλόμενους στους πιστωτές βάσει της αυστριακής νομοθεσίας τόκους και έξοδα, όταν οι πιστωτές παρέχουν στους εν λόγω οφειλέτες παράταση των προθεσμιών πληρωμής.

24 Κατά συνέπεια, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν οι συναπτόμενες μεταξύ της Inko και των καταναλωτών συμφωνίες περί τμηματικών και προθεσμιακών καταβολών των οφειλών μπορούν να θεωρηθούν ότι είναι «χωρίς επιβαρύνσεις», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι', της οδηγίας 2008/48, και, για τον λόγο αυτό, ότι εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

25 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Ασκεί τη δραστηριότητα του "μεσίτη πιστώσεων", κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο στ', της οδηγίας 2008/48, γραφείο εισπράξεως οφειλών το οποίο, στο πλαίσιο της κατ' επάγγελμα εισπράξεως απαιτήσεων επ' ονόματι των εντολέων του, στους οφειλέτες των οποίων προτείνει τη σύναψη συμφωνιών περί τμηματικών καταβολών, συνυπολογίζει γι' αυτή τη δραστηριότητά του προμήθεια η οποία πρέπει να καταβάλλεται εν τέλει από τους οφειλέτες;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αποτελεί η συμφωνία περί τμηματικών καταβολών, η οποία συνάπτεται τη μεσολαβήσει γραφείου εισπράξεως οφειλών μεταξύ ενός οφειλέτη και του πιστωτή του, "προθεσμιακή καταβολή […] χωρίς επιβαρύνσεις" κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι', της οδηγίας 2008/48, όταν με αυτήν ο οφειλέτης αναλαμβάνει απλώς την υποχρέωση να καταβάλει τη ληξιπρόθεσμη απαίτηση, καθώς και τους τόκους και τα έξοδα τα οποία θα έπρεπε ούτως ή άλλως να καταβάλει εκ του νόμου, έστω και εάν δεν είχε προβεί στη σύναψη μιας τέτοιας συμφωνίας;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του δεύτερου ερωτήματος

26 Με το δεύτερο ερώτημά του, το οποίο πρέπει να εξεταστεί πρώτο, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι', της οδηγίας 2008/48 έχει την έννοια ότι συμφωνία περί τμηματικών καταβολών πιστώσεως, η οποία συνάπτεται, κατόπιν υπερημερίας του καταναλωτή, μεταξύ αυτού και του πιστωτικού φορέα με τη διαμεσολάβηση ενός γραφείου εισπράξεως οφειλών, είναι «χωρίς επιβαρύνσεις» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, όταν με αυτήν ο καταναλωτής δεσμεύεται να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της συγκεκριμένης πιστώσεως και να καταβάλει τους τόκους και τα έξοδα τα οποία θα έπρεπε να καταβάλει βάσει της εθνικής νομοθεσίας εάν δεν είχε συνάψει την εν λόγω συμφωνία.

27 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό πρέπει, κατ' αρχάς, να επισημανθεί ότι η οδηγία 2008/48 προβλέπει, στον τομέα της καταναλωτικής πίστεως, την πλήρη και υποχρεωτική εναρμόνιση σε ορισμένους σημαντικούς τομείς, η οποία θεωρείται απαραίτητη για να εξασφαλισθεί υψηλό και ισοδύναμο επίπεδο προστασίας των συμφερόντων όλων των καταναλωτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για να διευκολυνθεί στον τομέα της καταναλωτικής πίστεως η δημιουργία εσωτερικής αγοράς υπό συνθήκες εύρυθμης λειτουργίας (βλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, σκέψη 21).

28 Η οδηγία αυτή εφαρμόζεται, κατά το άρθρο της 2, παράγραφος 1, στις συμβάσεις πιστώσεως, εξαιρουμένων, μεταξύ άλλων, βάσει της παραγράφου 2, στοιχείο ι', του άρθρου αυτού, των συμβάσεων πιστώσεως που αφορούν την προθεσμιακή εξόφληση υπάρχουσας οφειλής χωρίς επιβαρύνσεις.

29 Όσον αφορά, αφενός, την έννοια της «συμβάσεως πιστώσεως», αυτή ορίζεται, στο άρθρο 3, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας, ως σύμβαση δυνάμει της οποίας πιστωτικός φορέας χορηγεί ή υπόσχεται να χορηγήσει σε καταναλωτή πίστωση υπό μορφή προθεσμιακής καταβολής, δανείου ή οποιασδήποτε άλλης παρόμοιας χρηματοδοτικής διευκολύνσεως, με εξαίρεση τις συμβάσεις που συνάπτονται για τη συνεχή παροχή υπηρεσιών ή για την προμήθεια αγαθών του ίδιου είδους, σύμφωνα με τις οποίες ο καταναλωτής καταβάλλει με δόσεις το τίμημα για τις εν λόγω υπηρεσίες ή αγαθά κατά τη διάρκεια της παροχής τους.

30 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η οριζόμενη στην εν λόγω διάταξη έννοια της «συμβάσεως πιστώσεως» είναι ιδιαιτέρως ευρεία και περιλαμβάνει μια συμφωνία, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία προβλέπει την εξόφληση υφιστάμενης οφειλής με τμηματικές καταβολές.

31 Συναφώς προκύπτει ρητώς από το άρθρο 2, παράγραφος 6, της οδηγίας 2008/48 ότι η εν λόγω οδηγία εφαρμόζεται κατ' αρχήν στις συμβάσεις που προβλέπουν συμφωνία μεταξύ του πιστωτικού φορέα και του καταναλωτή για προθεσμιακή καταβολή ή για τις μεθόδους εξοφλήσεως, όταν ο καταναλωτής έχει ήδη καθυστερήσει την εξόφληση της αρχικής συμβάσεως πιστώσεως.

32 Συνεπώς, μια τέτοια συμφωνία που συνάπτεται με τον καταναλωτή είτε ευθέως από τον πιστωτικό φορέα είτε από μεσίτη πιστώσεων που ενεργεί επ' ονόματι του πιστωτικού φορέα πρέπει να θεωρείται «σύμβαση πιστώσεως», κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας, με την επιφύλαξη των παρεκκλίσεων που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.

33 Κατόπιν τούτου πρέπει, αφετέρου, να εξεταστεί εάν μια τέτοια σύμβαση είναι «χωρίς επιβαρύνσεις», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι', της ίδιας οδηγίας, όταν ο καταναλωτής δεσμεύεται να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της πιστώσεως καθώς και να καταβάλει τους τόκους και τα έξοδα τα οποία θα έπρεπε να καταβάλει βάσει της εθνικής νομοθεσίας εάν δεν είχε συνάψει την εν λόγω συμφωνία.

34 Μολονότι η οδηγία 2008/48 δεν ορίζει ειδικώς την έννοια των «εξόδων», πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το άρθρο 3, στοιχείο ζ′, της οδηγίας αυτής, ως συνολικό κόστος της πιστώσεως για τον καταναλωτή ορίζεται το σύνολο των επιβαρύνσεων που αυτός καλείται να πληρώσει για τη σύμβαση πιστώσεως και τις οποίες γνωρίζει ο πιστωτικός φορέας (βλ. απόφαση της 21ης Απριλίου 2016, Radlinger και Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, σκέψη 84).

35 Οι ιδιαιτέρως ευρείς ορισμοί της έννοιας της «συμβάσεως πιστώσεως», κατά το άρθρο 3, στοιχείο γ′, της οδηγίας 2008/48, καθώς και της έννοιας του «συνολικού κόστους της πιστώσεως για τον καταναλωτή», κατά το άρθρο 3, στοιχείο ζ′, της οδηγίας αυτής, ανταποκρίνονται στον σκοπό που επιδιώκεται με την εν λόγω οδηγία, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως, στο μέτρο που δύνανται να διασφαλίσουν την ευρεία προστασία των καταναλωτών.

36 Επίσης, κάθε περιορισμός του πεδίου εφαρμογής της ανωτέρω οδηγίας, δυνάμει του άρθρου της 2, παράγραφος 2, πρέπει να ερμηνεύεται βάσει του σκοπού αυτού.

37 Συνεπώς, όταν, με συμφωνία που προβλέπει νέους όρους πληρωμής υφιστάμενης οφειλής, ο καταναλωτής δεσμεύεται όχι μόνο να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της πιστώσεως, αλλά και να καταβάλει τόκους ή έξοδα που δεν προβλέπονταν στην αρχική σύμβαση βάσει της οποίας χορηγήθηκε η ληξιπρόθεσμη πίστωση, η συμφωνία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι «χωρίς επιβαρύνσεις», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι′, της οδηγίας 2008/48.

38 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι οι συμφωνίες περί τμηματικών καταβολών της πιστώσεως, τις οποίες προτείνει η Inko στους καταναλωτές κατόπιν υπερημερίας τους, προβλέπουν ότι οι καταναλωτές δεσμεύονται να καταβάλουν την οφειλή τους με μηνιαίες τμηματικές καταβολές, οι δε πραγματοποιούμενες καταβολές καταλογίζονται πρώτα στην προμήθεια της Inko και στη συνέχεια στο υπολειπόμενο κεφάλαιο και στους τόκους.

39 Μια τέτοια συμφωνία που προβλέπει την υποχρέωση του καταναλωτή να καταβάλει την προμήθεια ενός γραφείου εισπράξεως οφειλών, εν προκειμένω της Inko, η οποία δεν προβλεπόταν στην αρχική σύμβαση πιστώσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά προθεσμιακή εξόφληση «χωρίς επιβαρύνσεις», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι′, της οδηγίας 2008/48.

40 Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που εκτίθεται στη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως να διασφαλιστεί υψηλού επιπέδου προστασία των συμφερόντων όλων των καταναλωτών, η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να αναιρεθεί από το σύνολο των τόκων και εξόδων που προβλέπει η εν λόγω συμφωνία, ακόμη και αν τα ποσά αυτά δεν υπερβαίνουν τα ποσά που θα ήταν απαιτητά λόγω υπερημερίας πληρωμής βάσει της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας, εάν δεν υφίστατο συμφωνία μεταξύ των μερών.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι′, της οδηγίας 2008/48 έχει την έννοια ότι συμφωνία περί τμηματικών καταβολών πιστώσεως συναπτόμενη κατόπιν υπερημερίας του καταναλωτή μεταξύ αυτού και του πιστωτικού φορέα, με τη διαμεσολάβηση γραφείου εισπράξεως οφειλών, δεν είναι «χωρίς επιβαρύνσεις», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, όταν, με την εν λόγω συμφωνία, ο καταναλωτής δεσμεύεται να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της συγκεκριμένης πιστώσεως και να καταβάλει τόκους και έξοδα που δεν προβλέπονταν στην αρχική σύμβαση βάσει της οποίας χορηγήθηκε η εν λόγω πίστωση.

Επί του πρώτου ερωτήματος

42 Με το πρώτο του ερώτημα, το οποίο πρέπει να εξεταστεί δεύτερο, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 3, στοιχείο στ′, και το άρθρο 7 της οδηγίας 2008/48 έχουν την έννοια ότι γραφείο εισπράξεως οφειλών, το οποίο συνάπτει επ' ονόματι πιστωτικού φορέα συμφωνία τμηματικών καταβολών ληξιπρόθεσμης πιστώσεως, αλλά ενεργεί ως μεσίτης πιστώσεων μόνο στο

πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας, πρέπει να θεωρείται «μεσίτης πιστώσεων», κατά την έννοια αυτού του άρθρου 3, στοιχείο στ′, και υπέχει υποχρέωση παροχής πληροφοριών στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της συμβάσεως, δυνάμει των άρθρων 5 και 6 της οδηγίας αυτής.

43 Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το εν λόγω άρθρο 3, στοιχείο στ′, «μεσίτης πιστώσεων» είναι ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν ενεργεί ως πιστωτικός φορέας και το οποίο, στο πλαίσιο της εμπορικής, επιχειρηματικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας, έναντι αμοιβής η οποία μπορεί να είναι χρηματική ή να έχει οποιαδήποτε άλλη συμφωνηθείσα μορφή οικονομικού ανταλλάγματος, προτείνει ή προσφέρει συμβάσεις πιστώσεως στους καταναλωτές, βοηθά τους καταναλωτές αναλαμβάνοντας προπαρασκευαστικές εργασίες για τη σύναψη συμβάσεων πιστώσεως, ή συνάπτει συμβάσεις πιστώσεως με τους καταναλωτές για λογαριασμό του πιστωτικού φορέα.

44 Συνεπώς, ένα γραφείο εισπράξεως οφειλών, όπως η Inko, που ενεργεί επ’ ονόματι πιστωτικού φορέα για τη σύναψη συμφωνίας περί τμηματικών καταβολών ληξιπρόθεσμης πιστώσεως, βάσει της οποίας ο καταναλωτής δεσμεύεται να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της πιστώσεως και να καταβάλει τόκους και έξοδα, πρέπει να χαρακτηριστεί «μεσίτης πιστώσεων» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

45 Η διαφορά της κύριας δίκης αφορά το ζήτημα εάν ένα γραφείο εισπράξεως οφειλών, όπως η Inko, υποχρεούται, στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του ως μεσίτη πιστώσεων, να παρέχει στους καταναλωτές πριν από τη σύναψη της συμβάσεως τις πληροφορίες που ορίζει το άρθρο 6 του VKrG, το οποίο μεταφέρει στην αυστριακή έννομη τάξη το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/48.

46 Συναφώς πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο εν λόγω μεσίτης πιστώσεως υπέχει, κατ’ αρχήν, την προβλεπόμενη στα άρθρα 5 και 6 της ανωτέρω οδηγίας υποχρέωση παροχής πληροφοριών στους καταναλωτές πριν από τη σύναψη της συμβάσεως.

47 Εντούτοις, κατά το άρθρο 7, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 2008/48, οι προμηθευτές αγαθών ή υπηρεσιών που διαμεσολαβούν ως μεσίτες πιστώσεων στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας δεν υπόκεινται στην υποχρέωση αυτή. Συναφώς, η αιτιολογική σκέψη 24 της οδηγίας αυτής αναφέρει ότι οι εν λόγω προμηθευτές μπορεί, για παράδειγμα, να θεωρηθεί ότι ενεργούν στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας ως μεσίτες πιστώσεων, εάν η δραστηριότητά τους ως μεσιτών πιστώσεων δεν είναι ο κύριος σκοπός των εμπορικών, επιχειρηματικών ή επαγγελματικών δραστηριοτήτων τους.

48 Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει εάν, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων της υποθέσεως της κύριας δίκης, όπως μεταξύ άλλων του κυρίου αντικειμένου της δραστηριότητας του συγκεκριμένου μεσίτη πιστώσεων, μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτός ενεργεί στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας ως μεσίτης πιστώσεων, κατά την έννοια του άρθρου 7, πρώτη περίοδος, της οδηγίας αυτής.

49 Ταυτοχρόνως πρέπει να επισημανθεί ότι η εξαίρεση της οποίας μπορεί να τύχει ο μεσίτης πιστώσεων από την υποχρέωση παροχής πληροφοριών στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της συμβάσεως δεν μπορεί να επηρεάσει την έννοια του «μεσίτη πιστώσεων», κατά το άρθρο 3, στοιχείο στ′, της οδηγίας 2008/48, αλλά έχει μόνον ως αποτέλεσμα ότι εξαιρεί τα πρόσωπα που ενεργούν ως μεσίτες αποκλειστικώς στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας από την υπαγωγή τους στην προβλεπόμενη από τα άρθρα 5 και 6 της οδηγίας αυτής υποχρέωση παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη της συμβάσεως, ενώ οι άλλες διατάξεις της εν λόγω οδηγίας, όπως ιδίως το άρθρο της 21 σχετικά με ορισμένες υποχρεώσεις των μεσιτών πιστώσεων προς τους καταναλωτές, εξακολουθούν να ισχύουν έναντι των προσώπων αυτών.

50 Η εξαίρεση αυτή δεν επηρεάζει ούτε το προβλεπόμενο από την οδηγία 2008/48 επίπεδο προστασίας του καταναλωτή.

51 Συναφώς, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν η γενική εισαγγελέας στα σημεία 28 έως 30 των προτάσεών της, η υποχρέωση πληροφορήσεως του καταναλωτή πριν από τη σύναψη της συμβάσεως, την οποία επιβάλλουν στον πιστωτικό φορέα και, κατά περίπτωση, στον μεσίτη πιστώσεων τα άρθρα 5 και 6 της οδηγίας αυτής, συμβάλλει στην επίτευξη του σκοπού που παρατίθεται στη σκέψη 27 της παρούσας αποφάσεως και έγκειται στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας των συμφερόντων όλων των καταναλωτών (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, σκέψη 21, καθώς και της 21ης Απριλίου 2016, Radlinger και Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, σκέψη 61).

52 Όπως προκύπτει από το άρθρο 7, δεύτερη περίοδος, της εν λόγω οδηγίας, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 24 αυτής, η εξαίρεση την οποία προβλέπει το άρθρο 7, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 2008/48, σε σχέση με τους προμηθευτές αγαθών ή υπηρεσιών που διαμεσολαβούν ως μεσίτες πιστώσεων στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας, δεν θιγεί την υποχρέωση του πιστωτικού φορέα να μεριμνά ώστε ο καταναλωτής να λαμβάνει τις προβλεπόμενες στα άρθρα 5 και 6 της οδηγίας αυτής πληροφορίες πριν από τη σύναψη της συμβάσεως.

53 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, στοιχείο στ', και το άρθρο 7 της οδηγίας 2008/48 έχουν την έννοια ότι γραφείο εισπράξεως οφειλών που συνάπτει επ' ονόματι πιστωτικού φορέα συμφωνία περί τμηματικών καταβολών ληξιπρόθεσμης πιστώσεως, αλλά ενεργεί ως μεσίτης πιστώσεων μόνο στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας, γεγονός το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, πρέπει να θεωρείται «μεσίτης πιστώσεων», κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 3, στοιχείο στ', και δεν υπέχει υποχρέωση παροχής πληροφοριών στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της συμβάσεως, δυνάμει των άρθρων 5 και 6 της οδηγίας αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

54 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο ι', της οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου, έχει την έννοια ότι συμφωνία περί τμηματικών καταβολών πιστώσεως συναπτόμενη κατόπιν υπερημερίας του καταναλωτή μεταξύ αυτού και του πιστωτικού φορέα, με τη διαμεσολάβηση γραφείου εισπράξεως οφειλών, δεν είναι «χωρίς επιβαρύνσεις» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, όταν, με την εν λόγω συμφωνία, ο καταναλωτής δεσμεύεται να εξοφλήσει το συνολικό ποσό της συγκεκριμένης πιστώσεως και να καταβάλει τόκους και έξοδα που δεν προβλέπονταν στην αρχική σύμβαση βάσει της οποίας χορηγήθηκε η εν λόγω πίστωση.**

2) **Το άρθρο 3, στοιχείο στ', και το άρθρο 7 της οδηγίας 2008/48 έχουν την έννοια ότι γραφείο εισπράξεως οφειλών που συνάπτει επ' ονόματι πιστωτικού φορέα συμφωνία περί τμηματικών καταβολών ληξιπρόθεσμης πιστώσεως, αλλά ενεργεί ως μεσίτης πιστώσεων μόνο στο πλαίσιο συμπληρωματικής δραστηριότητας, γεγονός το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, πρέπει να θεωρείται «μεσίτης πιστώσεων», κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 3, στοιχείο στ', και δεν υπέχει υποχρέωση παροχής πληροφοριών στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της συμβάσεως, δυνάμει των άρθρων 5 και 6 της οδηγίας αυτής.**

(υπογραφές)